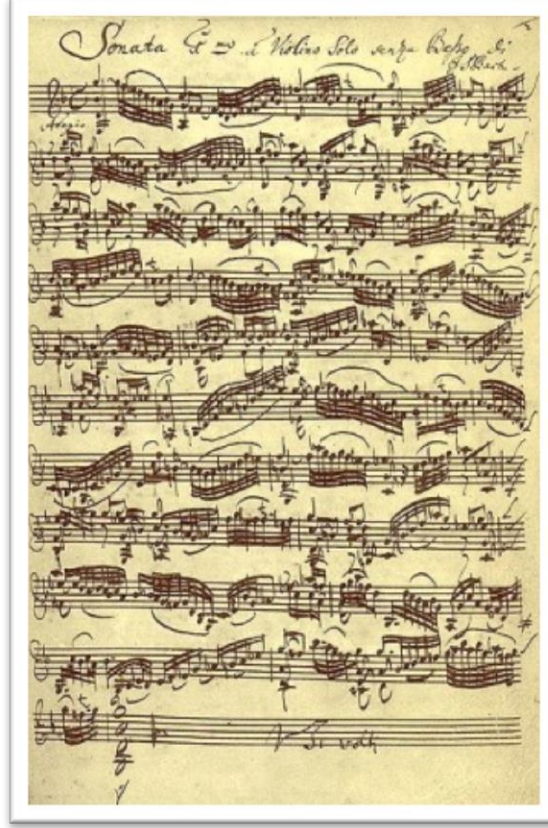

Keman İçin Solo Sonat BWV 1001, Adagio

Mozart ve Beethoven, Bach'ın bazı klavye müziklerini etüt malzemesi olarak bilirlerdi. Oysa en büyük yapıtı, Kutsal Cuma yortusunda kiliselerde icra edilmek üzere yazdığı, İsa'nın çarmıha gerilmesini ve buna ilişkin derin düşünceleri anlatan Aziz Matta Pasyonu (1727), Mendelssohn'un bu yapıtı bir yüzyıl sonra, 1829'da yönetişine kadar dinlenilmemiş bir durumda kalmıştı; Bach'ın çok küçük bir bölümünün dışındaki müziğinin tümünün düzenli olarak icra edilmesi için bir yüzyılın daha geçmesi gerekmişti.

Bach'ın org fügları, besteci-icracı çifte becerisiyle genel olarak büyük bir kiliseyi dolduracak ve büyük bir cemaati etkileyecek büyüklüğe sahiptir, buna karşılık onun ev klavyesi için yazdığı prelüd ve fügler, bunları çalan kişinin parmaklarına hitab eder. Bach, hepsi majör-minör tonlarda olan bunun gibi yirmidört parçayı bir kitapta toplamış ve bütün

bu tonların uygun bir biçimde akort edilmiş bir çalgıda nasıl çalınabileceğine dikkat çekmek üzere "Das wohltemperierte Clavier" (Tam Uyuşumlu Klavye, 1722) başlığını vermiştir. Bu, aynı ses aralığının bölünmesinin değişik biçimleri arasında doğal farklılık nedeniyle bir sorundu. Örneğin, bir oktav, üç majör triad'a (öt. La - Do#, Do# - Fa, Fa - La) eşdeğer olmalıydı; ama bu aralıklar kendi salt frekanslarına oranla (5:4) akort edilince, toplamları bir oktavdan eksik olur. Dolayısıyla üçlülerin uyması için genişletilmesi gerekir. 17.yy sonlarında majör-minör sistemin etkisi artarken kullanımda olan ton ve akor çeşitleri iyice büyüdü; böylece müzisyenler farklı tamperamanlarla farklı tampere aralıklar ortaya attılar, bunun sonucunda bütün armoni türleri kullanılabilir.